

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיְחִי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ח' - חלק ח'

קונטרס 218

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְא יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחְמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שְׁמוֹשׁ תּוֹכֵב"א

מִשְׁחָא דְרַבּוּתָא לְתַלְמִיסָר עֵיבַר מְבוּעֵין. לְכֹל אֵינוּן
דְּלַתְפָּא, דְּנִהְרִין בְּהוּא מִשְׁחָא. (אֲתַתְקֵנוּ).

בְּתַלְמִיסָר תְּקוּנִין אֲלִין אֲתַתְקֵנָא דִּיקְנָא קְדִישָׁא
עֲלָאָה, וְאֲלִין תְּקוּנִין דְּבַהֲאֵי דִּיקְנָא,
מִתְתַּקְּנוּ וְנִחְתְּנוּ לְכַמָּה עֵיבַר. וְלֹא אֲתַחֲזוּן הֵיךְ
מִתְפַּשְׁטִין וְהֵיךְ נִפְקִין, מְכֻלָּא אֲסִתִּימוּ, וּמְכֻלָּא
אֲתַטְמְרוּ. לִית דִּידַע אֲתַר לְהֵאֵי עֲתִיקָא, בְּפִשְׁטוּתָא
דְּלֵהוּן בְּלֵהוּן בְּלִילֹן, כְּמָה דְּאֲתַמְרוּ, אֲתִידַע וְלֹא אֲתִידַע.
טָמִיר וְלֹא טָמִיר. עֲלִיהּ אֲתַקְרִי, (ישעיה מב) אֲנִי יי הוּא
שְׂמִי וּכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֲתֵנוּ. וּכְתִיב (תהלים ק) הוּא עֲשָׂנוּ

ספר נפלאות הזוהר

תְּלִמְיָדֵי רַבִּי עֲקִיבָא שְׁמַתּוּ קֶדֶם זְמַנָּם, וְגַלְהָ אֹז הָאֲדָרָא זוּטָא, מְלַבֵּד מַה שְׁגַלָּה בְּל
יְמֵי חַיָּו הָאֲדָרָא רַבָּא וְסִפְרָא דְּעֲנִיעוּתָא וְכֹל סִפְרֵי זְהַר הַקְּדוּשָׁה, שְׁעַל יְדֵי כֹל זֶה הַמְּשִׁיף
תְּקוּנִים כְּאֵלֶּה שְׁבַכְל דּוֹר וְדוֹר עַד הַסּוּף, שְׁכַל מִי שִׁירְצָה לְשׁוּב יוֹכֵל לְהַתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם
יִתְבַּרְךָ מִכָּל מְקוֹם שֶׁהוּא עַל יְדֵי תְּקוּן הַצְּמֻצוּמִים שֶׁתִּקֵּן בְּחַיָּו וּבְפֶרֶט בְּיוֹם הַסְּתַלְקוּתוֹ
הַקְּדוּשָׁה, כִּי גִדּוּלִים צְדִיקִים בְּמִיתָתָן יוֹתֵר מִבְּחַיָּיהֶם. (ספר לקוטי הַלְכוֹת תַּפְּלַת הַמְּנַחֶה
הַלְכָה ד' אֹת ג'ו')

פרק ו'

(ט) בְּיוֹם ל"ג בְּעֶמֶר הִילּוּלָא הַדְּוָה וְשִׁמְחָה בְּעוֹלָם

הַטַּעַם שֶׁבְּז' אֲדָר, יוֹם פְּטִירַת מֹשֶׁה רַבֵּינוּ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם, הוּא יוֹם אֲבָל וְצוּם, וּבְיוֹם
ל"ג בְּעֶמֶר, יוֹם פְּטִירַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, הִילּוּלָא, הַדְּוָה וְשִׁמְחָה בְּעוֹלָם, לְפִי
שְׁמִשְׁהָ רַבֵּינוּ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם כְּכֹה עַל יוֹם מוֹתוֹ וְלֹא חֲפִץ בּוֹ, מְטַעַם שְׂרָצָה לְקַיִם מְצוּת
הָאֲרִץ, לְכֵן הַכֹּל בּוֹכֵין עַל מוֹתוֹ וּמִתְאַבְּלִין עֲלָיו. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי שְׂמַח בְּיוֹם

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

וְלֹא אֲנַחְנוּ. וּכְתִיב (דניאל ז) וְעַתִּיק יוֹמִין יְתִיב. בְּאַתְרֵיהּ
יְתִיב וְלִית יְדִיעַ לֵיהּ. יְתִיב וְלֹא שְׂכִיחַ, וּכְתִיב (תהלים
קלט) אֹדֶד עַל כִּי נֹרְאוֹת נִפְלִיתִי וְגו'.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְחַבְרַיִיא, כַּד אֲתַפְרִיס פְּרִיסָא דָא,
דְּאַתּוֹן חֲמָאן עֲלָנָא, אֲנָא חֲמִינָא דְנַחְתּוֹן כֹּל
תְּקוּנִין בְּגוּוֹה, וְנִהִירוּ בְּאַתְרֵיהּ דָא. וְחַד פְּרוּכְתָא בּוֹצִיעָא
דְקוּדְשָא בְּרִיךְ הוּא (ס"א בּוֹסִיטָא דְקְדוּשָא), פְּרִיסָא בְּאַרְבַּע
סְמָכִין, לְאַרְבַּע עֵיבָר. (דף קל"ה ע"א).

סְמָכָא חַד הוּא יְתִיב מִתַּתָּא לְעֵילָא, וְחַד מִגְּרוּפִיא
בִּידֵיהּ. וּבְמִגְרוּפִיא אַרְבַּע מִפְתָּחֵי שְׁנִינָן
(ס"א שְׁנִינָן) מִכָּל סְטְרוֹי. וּמִתַּאֲחָדוֹן פְּרִסָא, וְנַחְתִּין לָהּ
מִעֵילָא לְתַתָּא. וְכֵן לְסְמָכָא תְּנִינָא, וְתִלְיַתָּא

ספר נפלאות הזוהר

מותו, ועמד ומצפה עליו: שאמר האידנא אסהדנא עלי. דכל יומין דקאימנא, תאיבנא
למחמי יומא דא, הנה שמח וצפה עליו, עבדינן רעותיה, והיא הלולא לכל עלמא,
כמה שכתב באדרא זוטא (האזינו דף רל"א): (דבר יום ביומו)

(מ) בל"ג לעמר אנו עושים משתה ושמחה
בישראל מתאבלים בפטירת משה על שלא נכנס לארץ, ובל"ג לעמר אנו עושים
משתה ושמחה, ששמחים שניצוצי נשמת משה שנקנסו ברבי שמעון בן יוחאי. (הילולא
רבא דף כ"ב להרב יעקב אנהורי)

יְשָׁמִיעַ כָּל תְּהַלְתּוֹ, הַאִי קָרָא אוֹקְמוּהָ. אַבְל
 מְהוּ יִמְלַל, יִדְבַר מִיבְעֵי לֵיהּ. וְאִי תִימָא
 דְאֶרְחִיהּ דְקָרָא הָכִי הוּא, דְהָא קָרָאִי אֵינּוּן
 הָכִי. לֹא. דְכֻלְהוּ לְאַחְזָא מְלָה קָא אֲתִינּוּ.
 אוּף הָכָא, לְאַחְזָא מְלָה קָא אֲתִינּוּ, מִי יִמְלַל
 (גְבוּרוֹת ה'), פְּדֻכְתִּיב, (דְּבִירִים כג) וְקִטְפָת מְלִילַת.
 גְבוּרוֹת ה', בְּגִין דְסָגִיאִין אֵינּוּן, דְהָא כָל
 גְזָרָא דְדִינָא, מִתְמַן קָא אֲתִינּוּ, וְעַל דָּא, מָאן
 אִיהוּ דִיסְלַק וְיַעֲבֵר גְזָרָה חֲדָא, מֵאֵינּוּן
 גְבוּרָאן דְעֵבִיד קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא.

תּוּ, מִי יִמְלַל, וְיִדְבַר, פְּלֵא חַד. יִדְבַר, דְהָא
 כְּמָה וְכְמָה גְבוּרָאן אֵינּוּן, דְלִית לוֹן
 חֲשַׁבְנָא, פְּמָה מְאִרִי דְדִינִין, פְּמָה מְאִרִי
 תְרִיסִין, פְּמָה גְרִדִינִי נְמוּסִין, וּמְלוּלָא לֹא
 יְכִיל לְמַלְלָא לוֹן.

וְכְמָה יִדְעֵן, פְּלֵהוּ בְהַגְדָּה, דְאִית בֵּיה רִזָּא
 דְחֻכְמָתָא, דְהָא בְמְלוּלָא וּבְאַמְרָה לֹא
 יְכִיל לְמַלְלָא לוֹן. לְמַנְדַּע לוֹן, אַבְל בְּהַגְדָּה
 יִדְעֵן, פְּמָה דְכְתִיב, (תְּהִלִּים קמח) דוֹר לְדוֹר יִשְׁבַח
 מַעֲשֵׂיךָ וּגְבוּרָתֶיךָ גִּידוּ, בְּרִזָּא דָּא יִדְעֵן,
 אַבְל גְבוּרָתֶךָ דְהִיא גְבוּרָה תְתָאָה, יִדְבְּרוּ,
 דְכְתִיב וּגְבוּרָתֶךָ יִדְבְּרוּ.

יְשָׁמִיעַ כָּל תְּהַלְתּוֹ, דְסָגִיאִין אֵינּוּן (נ"א וְדִינִין)
 דִינִין, דְאִשְׁתַּמוּדְעֵן וּמִתְחַבְּרֵן
 בְּתַהֲלָה, וְכְמָה חִילִין, וְכְמָה מְשִׁירִין
 דְמִתְחַבְּרֵן בְּה, פְּדֻכְתִּיב, (אִיּוֹב כח) הִלֵּשׁ מִסְפָּר
 לְגִדּוּדֵיו, וְעַל דָּא, מָאן יְכִיל לְאַשְׁתַּמַּע כָּל
 תְּהַלְתּוֹ.

הָא חֲזִי, מַצְרָאִי כְלֵהוּ חֲפִימִין הוּוּ, וּמִסְטָרָא
 דְגְבוּרָה קָא נְפָקִי, פְּמָה חִילִין וְכְמָה
 מְשִׁירִין, וְכְמָה דְרָגִין עַל דְרָגִין, עַד דְמָטוּ
 לְגַבֵּי דְרָגִין תְּתָאִין, וּמַצְרָאִי הוּוּ חֲרָשִׁין

יִמְלַל? יִדְבַר הִיָּה צְרִיךְ לְכַתְּבֵי!
 וְאִם תֵּאמַר שְׂוֹן דְרָךְ הַכְּתוּב,
 שְׁהִרִי הַפְּסוּקִים הֵם כֶּף - לֹא,
 שְׁכֻלְם בְּאִים לְהִרְאוֹת דְבַר, אִף
 כָּאן בָּא לְהִרְאוֹת דְבַר. מִי יִמְלַל
 [גְבוּרוֹת ה'], פְּכַתוּב (דְּבִירִים כג) וְקִטְפָת
 מְלִילַת. גְבוּרוֹת ה', מְשׁוּם שְׁהֵם
 רַבִּים, שְׁהִרִי כָל גְזָרַת הַדִּין בְּאָה
 מְשֻׁם, וְלִכְּן מִי הוּא שְׁיִסְלַק
 וְיַעֲבִיר גְזָרָה אַחַת מֵאוּמָן גְבוּרוֹת
 שְׁעוֹשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא?

עוֹד, מִי יִמְלַל וְיִדְבַר, הַכֵּל אַחַד.
 יִדְבַר, שְׁהִרִי פְמָה וְכְמָה גְבוּרוֹת
 הֵן שְׂאִין לְהֵם חֲשַׁבּוֹן, פְּמָה בְעַלֵּי
 דִינִים, פְּמָה בְעַלֵּי מְגִנִּים, פְּמָה
 שׁוּמְרֵי הַחֻקִּים, וְהַדְּבֹר לֹא יְכוּל
 לְדַבֵּר לְהֵם.

וְכְמָה יְדוּעוֹת? פְּלֵם בְּהַגְדָּה,
 שִׁישׁ בְּה סוּד הַחֻכְמָה, שְׁהִרִי
 בְּדַבּוּר וּבְכַאמִירָה לֹא יְכוּל לְדַבֵּר
 לְהֵם וְלְדַעַת אוֹתָם, אַבְל בְּהַגְדָּה
 הֵן יְדוּעוֹת, פְּכַתוּב (תְּהִלִּים קמח) דוֹר
 לְדוֹר יִשְׁבַח מַעֲשֵׂיךָ וּגְבוּרָתֶיךָ
 גִּידוּ. בְּסוּד זֶה יוֹדְעִים, אַבְל
 גְבוּרָתֶךָ, שְׁהִיא גְבוּרָה תַּחְתּוֹנָה,
 יִדְבְּרוּ, שְׁכַתוּב וּגְבוּרָתֶךָ יִדְבְּרוּ.
 יְשָׁמִיעַ כָּל תְּהַלְתּוֹ, שְׂרַבִּים הֵם
 [הַדְּרִיגוֹת] הַדִּינִים שְׁנוּדְעִים
 וּמְחַבְּרִים בְּתַהֲלָה, וְכְמָה חִלּוֹת
 וְכְמָה מַחְנוֹת שְׁמִתְחַבְּרִים בְּה,
 פְּכַתוּב (אִיּוֹב כח) הִלֵּשׁ מִסְפָּר
 לְגִדּוּדֵיו, וְעַל זֶה מִי יְכוּל
 לְהַשְׁמִיעַ כָּל תְּהַלְתּוֹ?

בָּא רְאֵה, הַמַּצְרִים פְּלֵם הִיוּ
 חֻכְמִים, וּמַצַּד הַגְבוּרָה יִצְאוּ,
 פְּמָה חִלּוֹת וְכְמָה מַחְנוֹת וְכְמָה
 דְרָגוֹת עַל דְרָגוֹת, עַד שְׁמַגִּיעִים
 לְדְרָגוֹת הַתַּחְתּוֹנוֹת, וְהַמַּצְרִים
 הִיוּ מְכַשְׁפִּים וְחֻכְמִים בְּהם,
 וְיוֹדְעִים נְסִתּוֹת הָעוֹלָם,
 וְהַסְתַּפְּלוּ, שְׁהִרִי שְׁבוּזָן שְׁיַעֲקֹב
 קִיָּם בְּעוֹלָם, אִין עִם שְׁיִשְׁלַט עַל

וְחֻכְמִין בְּהוּ, וְיִדְעִין סְתִימִין דְעַלְמָא, וְאַסְתַּכְּלוּ הָא, דְבוּזְמָנָא דְעַקְב

בניו, וידעו שהרי ישמעבדו
בישראל זמנים רבים.

ביון שיעקב מת, שמחזו הסתכלו
מה יהיה בסוף, עד שהגיעו לגרן
האטד, שהוא גזרת הדין השולט.
אט"ד בגימטריא יד, כמו שנאמר
(שמות יד) וירא ישראל את היד
הגדולה וגו'. ביון שהגיעו למקום
זה, ראו הגבורות שיוצאות
מהאטד הזה. ולמה נקרא אטד?
אלא מה אטד יוצאים קוצים לצד
זה ולצד זה, כך גם י"ד יוצאות
ממנה אצבעות לצד זה ולצד זה,
וכל אצבע ואצבע עולה בכמה
גבורות, בכמה דינים, בכמה
הנהגות, אז ויספדו שם מספד
גדול וכבד מאד על כן קרא שמה
אבל מצרים. ודאי אבל כבד זה
למצרים, ולא לאחר.

רבי שמעון פרש את הפרשה.
יצאו מתוך המערה. אמר, ראיתי
שיום זה יפל בית בעיר, ויעדרו
שני בני רומאים מקטרגים. אם
אני בעיר, לא יפל הבית. חזרו
לתוך המערה וישבו.

פתח רבי שמעון ואמר, (ישעיה ט)
צהלי קולך בת גלים וגו'. צהלי
קולך, פסוק זה נאמר לכנסת
ישראל, משום שהיא משבחת את
הקדוש ברוף הוא בקול משבח,
ועל כך צהלי קולך. מכאן למדנו,
כל מי שרוצה לשבח את הקדוש
ברוף הוא בקול, צריך לו קול
נעים שיערב לאחרים ששומעים
אותו, ואם לא - לא יקום להרים
קול.

בא ראה, לויים שבאו מצד זה,
שבתוב (במדבר ח) ומבן חמשים שנה
לשוב מצבא העבדה. מה הטעם?
משום שקולו (ורגו, ואם) נמוף, ולא
יערב לאזנים פשאר חבריו, אז

(במדבר ח) ומבן חמשים שנה,
בגין דקליה (דרגיה) ואי נמיה,

קיים בעלמא, לא אית עמא דשלתא על
בניו, וידעו דהא ישמעבדו בהו בישראל
זמנין סגיאין.

ביון דמית יעקב חדו, אסתכלו מה יהא
בסופא, עד דמטו לגורן האטד, דאיהו
גזרא דדינא שליטא, אט"ד בגימטריא יד,
כמה דאת אמר, (שמות יד) וירא ישראל את היד
הגדולה וגו', ביון דמטו לאתר דא, חמו
גבוראן דנפקי מהאי אטד. אמאי אקרי
אטד. אלא, מה אטד נפקי כובין להאי
סטרא ולהאי סטרא, הכי נמי י"ד, נפקי
מינה אצבעאן, להאי סטרא ולהאי סטרא,
וכל אצבעא ואצבעא סליק בכמה גבוראן,
בכמה דינין, ובכמה נמוסין, פדין ויספדו
שם מספד גדול וכבד מאד על כן קרא
שמה אבל מצרים, ודאי אבל כבד זה
למצרים, ולא לאתרא.

רבי שמעון פריש פרשתא. יתבו לגו
מערתא. אמר חמינא דיומא דין
ינפול ביתא במתא, ויעדרון תרי (ב) רומאי
מקטרגין. אי אנא במתא לא ינפול ביתא.
אהדרו לגו מערתא יתבו.

פתח רבי שמעון ואמר, (ישעיה ט)
צהלי קולך בת גלים וגו'. (דף רמט ע"ב) צהלי קולך,
האי קרא לכנסת ישראל אתמר, בגין דאיהו
משבחת ליה לקודשא ברין הוא, בקלא
משבחה, ועל דא צהלי קולך. מהכא
אוליפנא, כל מאן דבעי לשבחה לקדשא
ברין הוא בקלא, בעיא ליה קלא נעימותא,
דיערב לאחרנין דשמעין ליה, ואי לאו, לא
יקום לארמא קלא.

הא חזי, ליואי דאתיין מסטרא דא, דכתיב,
לשוב מצבא העבדה וגו'. מאי טעמא.

מעבירים מצבא העבודה הזה [מהתלים] של מעלה, שעומדים לנגן לעבודה הזו ולכבד את השם הקדוש כראוי.

התירות שלמעלה, חללות ומחנות פגוד התחנות, לשבח את השם הקדוש ולומר להם, ומשום כך ישוב מצבא העבודה. ומשום שפנסת ישראל משבחת את הקדוש ברוך הוא, אמר הפתוח צהלי קולך בת גלים, בת האבות.

עוד בת גלים - העולם הבא נקרא גלים, משום שהכל עומד בו, ונכלל בו תלי תלים, ויוצא ממנו לכל. עוד בת גלים - פכתוב (שירד) גל נעול, וכל אותם גלים ומענות, כלם יוצאים מהעולם הבא, וכנסת ישראל היא בת גלים.

בא ראה, פסוק זה קשה. בתחלה פתוב צהלי קולך, שהוא כדי לומר ולהרים קול, ואחר כך פתוב הקשיבי. אם כך, אז למה צהלי קולך, כיון שפתוב הקשיבי? אלא צהלי כדי לשבח ולזמר.

בא ראה, אם ישראל מתחילים לשבח ולזמר לקדוש ברוך הוא, אז פתוב הקשיבי, מה הטעם? בשביל שישראל משבחים ומזמרים בשבילה לקדוש ברוך הוא, ועל זה פתוב צהלי קולך, וכתוב הקשיבי.

לישה - משום שבאה מצד הגבורה, כמו שנאמר (משלי ל) ליש גבור בבהמה. ולישה זו גבורה, לשבר כחות וחוקים. עניה ענות - משום שהיא אספקלריה שלא מאירה (עליה), עניה ודאי, אין לה ללכנה אור משל עצמה, אלא רק מה שנותן לה השמש.

ענותות היא שדה, פפר אחר,

ולא יערב לאודנין, פשאר חברוי, פדין מעברין ליה מהאי צבא העבודה (מסילין) דלעילא, דקיימין לנגנא לגבי האי עבודה, וליקרא שמה קדישא כדקא חזי.

חירין לעילא, חילין ומשריין לגבי תתאי, לשבחא שמה קדישא, ולזמרא לון. ובגיני כך ישוב מצבא העבודה. ובגין דכנסת ישראל קא משבחא ליה לקדשא בריך הוא, אמר קרא, צהלי קולך בת גלים, בת אבהן.

תו, בת גלים, עלמא דאתי אקרי גלים, בגין דכלא קיימא ביה, ואתפליל ביה תלי תלים, ונפקא מגיה לכלא. תו בת גלים, פדכתיב, (שיר השירים ד) גל נעול, וכל אינון גלים ומבוועין, פלהו נפקי מעלמא דאתי, וכנסת ישראל איהי בת גלים.

הא חזי, האי קרא קשיא, פקדמיתא כתיב צהלי קולך, דהוא בגין לזמרא ולארמא קלא, ולבתר פתיב הקשיבי. אי הכי אמאי צהלי קולך, כיון דכתיב הקשיבי. אלא, צהלי, בגין לשבחא ולזמרא.

הא חזי, אי ישראל שראן לשבחא ולזמרא לקדשא בריך הוא, פדין פתיב הקשיבי, מאי טעמא, בגין דישראל אינון משבחין ומזמרין בגינה לקדשא בריך הוא, ועל דא כתיב צהלי קולך, וכתוב הקשיבי.

לישה, בגין דאתיא מסטרא דגבורה, פמה דאת אמר, (משלי ל) ליש גבור בבהמה. והאי לישה, גבורה, לתברא חילין ותוקפין. עניה ענותות, בגין דאיהי אספקלריא דלא נהרא (עליה), עניה ודאי, לית לה נהורא לסיהרא מגרמה, אלא מה דיהיב לה שמשא. ענותות איהו חקל, פפר חד, ושריין ביה כהני מספני דאהדרן על פתחין

וְשׂוּרִים בּוֹ כְּהַנִּים עֲנִיִּים שְׂמַחְזֵרִים עַל הַפְּתָחִים (שֶׁל הַלְיוֹם), וְאִין מִי שִׁישְׁגִיחַ בְּהֶם, מִשׁוּם שֶׁכָּל אוֹתָם בְּנֵי אוֹתוֹ כִּפְרִי (קָלִים), בְּזוּיִים הֵיוּ בְּעֵינֵי הָעַם, וּבִיתָם יוֹתֵר רִיק מִכָּל הָעַם, פָּרֵט לְמַה שְׂנוֹתָנִים לָהֶם, כְּמוֹ עֲנִיִּים (קָלִים) בְּזוּיֵי עַם. מִשׁוּם כִּף לְלִבָּהּ אֵין אוֹר מִשֶּׁל עֲצֵמָה, אֲלֵא בְּשַׁעַה שְׂמַתְחַבֵּר עִמָּה הַשְּׂמֵשׁ הִיא מְאִירָה.

בא ראה, שכתוב (מלכים-א ב) ולאביתר הכהן אמר המלך ענתת לך על שרדך כי איש מות אתה. וכי על שהזמין את אדוניוהו נקרא איש מות? אלא משום שהיה ממקום עני, שנדבקה בו הלבנה, שהיא עניה ענתות.

ואם תאמר, (ס) וכי התענית בכל אשר התענה אבי, משום כף צדיק שלא הרג אותו? אלא אביתר, משום שהיה ממקום עני, זכה בו דוד עד שלא עלה למלכות, כשהיה אורב לו לשאול, והיה דרכו כעני, (אחר כך) כמו זה אביתר. ולזמן ששלט שלמה, עמדה הלבנה בשלמות, והיתה בחדרה של עשר, שהכל היה לו, לא זכה באביתר.

ודאי שדה ענתות סוד הדבר היה, וירמיה שקנה אותו, הכל היה בשביל לרשת סוד עליון. בא ראה, כששולטת הלבנה, היא נקראת שדה תפוחים. כשהיא בעני, שדה ענתות. משום כף תשכחת שלמטה עושה לה עשר ושלמות.

כמו שדוד, כל ימיו השתדל לעשות לה שלמות ולנגן מיני זמר לומר ולשבח למטה, וכשדוד הסתלק מהעולם, השאיר אותה בשלמות, ושלמה לקח אותה בעשר, בשלמות, שהרי הלבנה יצאה מהעני ונכנסה לעשר, שבעשר הנה שלט על

(דלוא), ולית מאן דיִשְׁגַח בְּהוּ, בְּגִין דְּכָל אֵינוֹן בְּנֵי הַהוּא כִּפְרָא (ס"א קְלִישִׁין), קְלִיסִין הוּוּ בְּעֵינֵיהוּ דְעֵמָא, וּבִיתֵיהוּ רִיקְנֵיין וְתִיר מִכָּל עֵמָא, בַּר מַה דִּיהֲבִין לוֹן, כְּמִסְכְּנֵי (ס"א קְלִישִׁין) קְלִיסִין דְעֵמָא. בְּגִין כִּף, סִיהֲרָא לִית לָהּ נְהוּרָא מְגַרְמָה, אֲלֵא בְשַׁעַתָּא דְאִתְחַבֵּר עִמָּה שְׂמֵשׂא אִתְנְהִיר.

תא חזי, דכתבי, (מלכים א ב) ולאביתר הכהן אמר המלך ענתת לך על שרדך כי איש מות אתה. וכי על הזמין ליה אדוניוהו, איש מות אקרי. אלא, בגין דהוה מאתר מסכנא, דאידיבק ביה סיהרא, דאיהי עניה ענתות.

וא' תימא, (מלכים א ב) וכי התענית בכל אשר התענה אבי, בגיני כף זפאה דלא קטיל ליה. אלא אביתר, בגין דהוה מאתר מסכנא, זכה ביה דוד, עד לא סליק למלכו, פד הוה מכמאן ליה שאול, והוי ארחוי כמסכנא, (לבתר) אביתר כגוונא דא, ולזמנא דשלט שלמה, סיהרא קיימא באשלמותא, והוה בחדוותא דעתירו, דכלא הוה ליה, לא זכה ביה אביתר.

ודאי שדה ענתות, רזא דמלה הוה, וירמיה דקני ליה, כלא הוה, בגין לאחסנא רזא עלאה. תא חזי, פד שלטא סיהרא, שדה תפוחים אקרי, כד איהו במסכנו, שדה ענתות. בגיני כף, תושבחתא דלתתא, עביד ליה עתירו, ושלימותא.

כמה דדוד, כל יומי אשתדל למעבד שלימו לה, ולנגנא זמרי, לזמרא ולשבחא לתתא. וכד דוד אסתליק מעלמא, שביק לה בשלימו, ושלמה נטל לה בעותרא, בשלימותא, דהא סיהרא נפקא ממסכנו, לקח אותה בעשר, בשלמות, שהרי הלבנה יצאה מהעני ונכנסה לעשר, שבעשר הנה שלט על

וְעָלֶה לְעוֹתָרָא, דְּבַהֲךָ עוֹתָרָא, שְׁלֹט עַל כָּל מְלָכֵי אֲרַעָא.

וְעַד דָּא (מלכים א' ו') אִין כְּסָף לֹא נַחֲשֵׁב בִּימֵי שְׁלֹמֹה. אֶלֶּא כְּלָא דְהַב, דְּאֲתַרְבֵּי דְהַב, וּבַהֲהוּא זְמַנָּא כְּתִיב, (איוב כח) וְעֵפְרוֹת זָהָב לוֹ, דְּהָא עֵפֶר דְלַעֲיִלָא, הוּא מְסַתְּפֵל בֵּיה שְׁמַשָּׁא, וּבְאִסְתַּפְלוּתָא דְשְׁמַשָּׁא וְתוֹקְפֵיהּ, עֲפָרָא עֲבִיד וְאִסְגֵי דְהַב.

הָא חֲזִי, מְטוּרֵי דְנַהֲירוֹ, דְתוֹקְפָא דְשְׁמַשָּׁא תַמְזָן, עֲפָרָא (דף ר"ע א') דְאֲרַעָא בִינֵי טוּרֵי, כְּלָהוּ עֲבָדֵי דְהַב, וְאֶלְמָלָא חִיוּוֹן בִּישִׁין דְרַבִּיאֻו תַמְזָן, בְּנֵי נָשָׂא לֹא הוּוּ מְסַפְנֵי, בְּגִין דְתוֹקְפָא דְשְׁמַשָּׁא אִסְגֵי דְהַב.

כְּגִין כְּף, בִּיוֹמוֹי דְשְׁלֹמֹה, אִין כְּסָף נַחֲשֵׁב לְמֵאוּמָה, דְּהָא תְקִיפָא דְשְׁמַשָּׁא אִסְתַּפֵּל בְּעֲפָרָא, וְאִסְגֵי לִיה דְהַב. וְעוֹד דְּהָהוּא עֲפָרָא, סְטָרָא דְדִינָא אִיהוּ. כַּד אִסְתַּפֵּל בֵּיה שְׁמַשָּׁא, נָטַל תְּקִפָא וְאֲתַרְבֵּי דְהַבָּא. בִּיוֹן דְאִסְתַּפֵּל שְׁלֹמֹה בְּה, שִׁבַּח וְאֶכְרִיז וְאָמַר, (קהלת א') הַכֹּל הִזְה מִן הָעֵפֶר וְגו'.

וְעַד דָּא שְׁלֹמֹה לֹא אֶצְטְרִיךְ לְנַגְנָא כְדוֹד, אֶלֶּא שִׁירְתָא דְאִיהוּ רַחֲיִמֵי דְעוֹתָרָא, דְּהוּא נְהִירוֹ וְרַחֲמֵי דְכָל תְּשַׁבְּחָן דְעֵלְמָא בֵּיה הוּוּ, תוֹשְׁבַחְתָּא דְמְטוּרוֹנִיתָא כַּד יִתְבָּא בְּכַרְסֵיָא לְקַבְלֵיה דְמֶלְכָא קְאָמַר.

כְּתִיב, (מלכים א' ז') וַיִּתֵּן הַמֶּלֶךְ אֶת הַכֶּסֶף בִּירוּשָׁלַם פְּאָכְנִים, בְּגִין דְכְּלָא הוּוּ דְהַב, וְעֲפָרָא אֲתַקְשֵׁר בְּשִׁמְאֵלָא, כְּסִטְרָא דְרַחֲמֵי. כְּמָה דְאֲתָא אָמַר, (שיר השירים ב') שְׁמָאֵלוֹ תַחַת לְרֵאשִׁי, וְשְׁמַשָּׁא אֲתַדְבֵק בְּהָדָה, וְלֹא אֲתַעְדֵי מִינָהּ.

שְׁלֹמֹה טְעָה בְּהַאי, דְּהָא חֲמָא דְאֲתַקְרִיב סִיְהָרָא בְּשְׁמַשָּׁא, וַיִּמְנָא מְחַבְּקָא, וְשִׁמְאֵלָא תַחַת רִישָׁא, בִּיוֹן

כָּל מְלָכֵי הָאָרֶץ. וְעַד זֶה, (שם ז') אִין כְּסָף [לא] נַחֲשֵׁב בִּימֵי שְׁלֹמֹה. אֶלֶּא הַכֹּל זָהָב, שְׁהַתְרַבָּה הַזָּהָב, וּבְאֹתוֹ הַזְמַן כְּתוּב (איוב כח) וְעֵפְרוֹת זָהָב לוֹ, שְׁהָרִי עֵפֶר שְׁלֹמְעֵלָה הִיָּה מְסַתְּפֵל בּוֹ הַשְּׁמֶשׁ, וּבַהֲסַתְּפֵלוֹת שֶׁל הַשְּׁמֶשׁ וְתַקְפּוֹ, הָעֵפֶר נַעֲשֶׂה וּמִתְרַבֵּה הַזָּהָב.

כַּא רְאָה, מִן הַהָרִים שִׁבַּח הַשְּׁמֶשׁ מְאִיר שָׁם, עֵפֶר הָאָרֶץ שְׂבִין הַהָרִים כְּלָם עוֹשִׂים זָהָב, וְאֶלְמָלָא חִיוֹת רַעוֹת שְׂרַבּוֹת שָׁם, לֹא הִיוּ אֲנָשִׁים עֲנִיִּים, מִשּׁוּם שֶׁתַּקְּףָה הַשְּׁמֶשׁ מְרַבָּה אֶת הַזָּהָב. מִשּׁוּם כֶּף בִּימֵי שְׁלֹמֹה אִין כְּסָף נַחֲשֵׁב לְמֵאוּמָה, שְׁהָרִי תַקְּףָה הַשְּׁמֶשׁ מְסַתְּפֵל בְּעֵפֶר וּמְרַבָּה אֶת הַזָּהָב. וְעוֹד, שְׂאֹתוֹ עֵפֶר הוּא צַד הַדִּין. כְּשֶׁמְסַתְּפֵל בּוֹ הַשְּׁמֶשׁ, נוֹטֵל תַקְּףָה וּמִתְרַבֵּה זָהָב. בִּיוֹן שֶׁהַסַּתְּפֵל שְׁלֹמֹה בְּה, שִׁבַּח וְהַכְרִיז וְאָמַר, (קהלת א') הַכֹּל הִיָּה מִן הָעֵפֶר וְגו'.

וְעַד זֶה שְׁלֹמֹה לֹא הֶצְטְרַף לְנַגְנָן כְּמוֹ דוֹד, אֶלֶּא שִׁירָה שְׁהִיא אֲהַבָּה שֶׁל עֵשֶׂר, שְׁהִיא אוֹר וְאֲהַבָּה שֶׁכֹּל הַתְּשַׁבְּחוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הִיוּ בְּה, הַשִּׁבַּח שֶׁל הַגְּבִירָה כְּשִׁיּוֹשְׁבַת בְּכַסָּא כְּנַגְדַּת הַמֶּלֶךְ הוּא אָמַר.

כְּתוּב (מלכים-א ז') וַיִּתֵּן הַמֶּלֶךְ אֶת הַכֶּסֶף בִּירוּשָׁלַם פְּאָכְנִים, מִשּׁוּם שֶׁהַכֹּל הִיָּה זָהָב, וְהָעֵפֶר נִקְשֵׁר בְּשִׁמְאֵל בְּצַד הָאֲהַבָּה, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (שיר ב') שְׁמָאֵלוֹ תַחַת לְרֵאשִׁי, וְהַשְּׁמֶשׁ נִדְבֵק עִמָּה וְלֹא זָז מִמֶּנָּהּ.

שְׁלֹמֹה טְעָה בְּזֶה, שְׁהָרִי רְאָה שֶׁהַלְבֵּנָה קְרַבָּה לְשְׁמֶשׁ, וְהִמְיִין מְחַבְּקָתָהּ, וְהַשְּׁמָאֵל תַּחַת הָרָאשׁ. בִּיוֹן שֶׁהַתַּקְרָבוֹ זֶה לְזוֹ, אָמַר, הָרִי

וְיִמְנָא מְחַבְּקָא, וְשִׁמְאֵלָא תַחַת רִישָׁא, בִּיוֹן

התקרבו פאָחד, ימין מה פאָן עושה, שהרי ימין אינה אלא פדי לקרב? פיון שקרבו זה בנה, למה צריף? מיד אין פספ [לא] נחשב בימי שלמה.

אמר לו הקדוש ברוך הוא: אתה דחית את הימין - חזיף, אתה תצטרף לחסד בני אדם ולא תמצא. מיד סטה השמש מכנגד הלכנה, והלכנה התחילה להחשף, והיה שלמה מחזיר על הפתחים ואומר (קהלת א) אני קהלת, ולא היה מי שיעשה עמו חסד. מה הטעם? משום שדחה את הימין ולא החשיב אותו, זהו שכתוב (מלכים-א י) אין פספ [לא] נחשב בימי שלמה למאומה.

ורבן כל המרבה תשבחות לקדוש ברוך הוא, מרבה שלום למעלה, משום כך (ישעיה) הקשיבי לישה. כתוב (איוב ד) ליש אבד מבלי טרף וגו'. ליש - הינו לישא, פכתוב חק חקה. אבד - פכתוב (ישעיה כז) ובאו האבדים. מבלי טרף - משום שהיא בקשה [ספק] עליה לתת, פכתוב (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה.

ובני לביא יתפרדו - משום שכל החילים, פשהיא נותנת להם טרף, פלם מתחברים פאָחד ויונקים פאָחד. וכשהיא יושבת מבלי טרף, שהגלות גורם, ודאי בני לביא יתפרדו, פלם נפרדים לכמה צדדים ודרכים פדי למצא לעשות דין. ולכן פשהקרפן נעשה, הכל מתקנים ומתקברים פאָחד, כמו שאמרנו. עכשו שקרפן לא נעשה, ודאי שבני לביא יתפרדו, ומשום כך אין לנו יום שלא נמצא בו דין, שהרי לא מתעוררים עליונים ותחתונים בשלמות עליונה כמו שאמרנו.

בשלימו עלאה כדקאמרן.

דאתקריבו דא כדא, אָמר, הא אתקריבו פחדא, ימינא מה הכא. דהא ימינא לאו איהו אלא בגין לקרבא, פיון דאתקריבו דא כדא למאי אצטריף, מיד אין פספ לא נחשב בימי שלמה.

אמר ליה קדשא בריף הוא, אנת דחית ימינא, חזיף, אנת תצטרף לחסד בני נשא, ולא תשפח. מיד סטא שמשא מלקבל סיהרא, וסיהרא שריא לאתחשכא, והוה שלמה מהדר על פתחין, ואמר, (קהלת א) אני קהלת, ולא הוה מאן דיעביד עמיה חסד, מאי טעמא, בגין דדחה ימינא, ולא חשיב ליה. הדא הוא דכתיב, (מלכים א י) אין פספ לא נחשב בימי שלמה למאומה.

וער דא, פל דאסגי תשבחן לגבי קדשא בריף הוא, אסגי שלמא לעילא, בגיני כך הקשיבי לישה. פתיב, (איוב ו) ליש אבד מבלי טרף וגו', ליש הינו לישה, פדכתיב, חק חקה. אבד, פדכתיב, (ישעיה כז) ובאו האובדים. מבלי טרף, בגין, דאיהי תבעה (ס"א עליה) עליה למיהב, פדכתיב, (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה.

ובני לביא יתפרדו. בגין דכלהו חזילין, פד איהי יהיבת להון טרף, פלהו מתחברן פחד, וינקין פחד. וכד איהי יתבא מבלי טרף, דגרם גלותא, ודאי בני לביא יתפרדו, מתפרשן פלהו לכמה סטרין וארחין, בגין לאשפחא למעבד דינא. ועל דא, בזמנא דקרפנא אתעביד, פלא מתתקנו, ומתקריבין פחדא כדקאמרן. השפא דקרפנא לא אתעביד, ודאי בני לביא יתפרדו, ובגיני כך, לית לן יום דלא אשתפח ביה דינא, דהא לא מתערין עלאין ותתאין

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה גדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וְיִלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בזכות שמעון הצדיק ניגאל ברחמים

מפעל הזוהר העולמי

ערכת המגן הטובה ביותר, וביטול איום הטילים מעל עם ישראל

ביום ה' כ' חשון

יום הילולת הצה"ק המקובל רבי

מרדכי שרעבי זי"ע

אצל הציון של שמעון הצדיק זי"ע בשעה 8:30 בבוקר

**נתחיל ונגמור את כל הזוהר הקדוש
בשעה אחת**

כמו שרבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקורביו
ואמר: "שעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חול, היא כמו
שנה של למוד פשט ביום חול".

בואו ונקיים את התקנה של הצה"ק המקובל רבי יצחק אלפיה
זי"ע לגמור הפרד"ס לכה"פ פעם אחת בחיים

ושהקב"ה יזרו את גאולתנו בחסד וברחמים, וְהַבְטַחְתָּ הַרְשִׁיבִי (נשא קכד):
"דְבַדָּא יַבְקִי מִן גְּלוּתָא וּבְרַחְמִי".

בסיום הזוהר יחלקו חינם ספרים "ערכה של שעה", "גדולי ישראל והזוהר",
ועוד

מפעל הזוהר העולמי סניף י-ם

לפרטים ולהצטרפות : 0507-858393 – פקס: 02-9951300